

Aires = Argentinijska, doma iz Jagence v Ra-
dečah. Pred 20. leti se je poslovil od svoje se-
stre Alojzije, ko je stopila v zakonski stan,
in se do sedaj nista več videla. Ko se je pri-
peljal do naše sosedne župnije in daroval prvo
sv. mašo na nemških tleh, ga je voditelj te
župnije g. Schönhöven spremil k našemu žup-
niku g. Schellingu, kateri ga je s prijaznostjo
aprejel in predstavil sestri gospej Sotlar, ka-

tera je prednica Rožnvenke bratovščine. Ne
da se popisati trenotek videnja po tako dolgih
letih. Po 24 dnevni vožnji po morju zelo utru-
jen, nam je g. pater vendar že marsikaj po-
vedal o misijonskem delovanju v Argentinijski.
Ostal je pri nas 5 dni, daroval je sv. mašo v
Meerbecku, pri kateri mu je stregel njegov
nečak. V nedeljo 14. junija ob 9. uri se je zbra-
lo toliko naših, da je bila cerkev polna. Služ-

bo božjo so povzdignile posebno naše pevke z
lepimi Marijinimi pesmimi. To je bil zopet lep
dan za naše verne rojake. Od tukaj odpotuje
g. pater v staro domovino, v kateri mu želimo
veliko lepih in srečnih dni, ob povratku v mi-
sijonsko deželo pa veliko božjega blagoslova
v vinogradu Gospodovem. — Pošiljamo vsem
rojakom prijazne krščanske in narodne po-
zdrave in Vam kličemo: Bog in narod!

Za našo deco.

Tone Palčič.

(Dalje.)

Pred zoro je brez ovire prispel v šotor svo-
jega kralja. Ta ni vse noči radi skrbi zatislil
očesa. Tone je splezal na stol in klical:

»Gospodar!«

»Kdo me kliče?« je odgovoril kralj, obrnivši
se na vse strani, da bi koga videl.

»Jaz, Tone Palčič!«

»Ti, Tone! Kako si smel zapustiti dvor brez
mojega dovoljenja? Ali ne veš, Tone, da tistemu,
ki ne upošteva mojih naredb, pade glava z ra-
mena?«

»Vem, gospodar. Kriv sem. Ali preden me
pogubiš, poslušaj. Sovražnikova vojska šteje
dvaideset tisoč ljudi. Danes ponoči bo napadla baš
ta hrib, na katerem je tvoj šotor. Zdaj pa mi
lahko vzameš glavo.«

»Od kod ti vse to veš?«

»Sam sovražni kralj.«

Tonetov kralj je mislil, da je deček zblaznel,
pa ni vedel, kaj bi rekel.

Tone ga je seveda lahko prepričal, da je res-
nico govoril. Povedal je, kako je prav v tem šo-
toru izvedel, da bi kralj rad doznal, kje hoče
sovražnik napasti. Kako je bil potem pri sovraž-
nikovem kralju, kateremu je celo prstan vzel.
Ko je Tone pokazal prstan, je kralj takoj vse
verjel. Zapovedal je, naj se vojska pripravi na
napad. Ker je bila zaseda izborna pripravljena,
je bila sovražnikova vojska strahovito pobita in
razpršena.

Vidite, tako je kralj izvojeval veliko zmago
po Tonetovi zaslugi.

Kralj je Toneta pohvalil pred celo vojsko
ter mu je v znak priznanja podelil knežje dosto-
janstvo.

»Živel knez Tone Palčič!« so zaklicali vo-
jaki. Vsakdo je hotel Toneta videti in mu česti-
tati. Tonetu pa to ni bilo toliko po volji, ker se
je bal, da ne bi prišel tudi tisti general z veli-
kimi brki. Ali kralj ga ni dal nikomur iz rok.

Pri povratku je narod povsod pozdravljaj To-
neta, ki je bil sedaj zadovoljen, ker je vedel, da
je to slavo zaslužil.

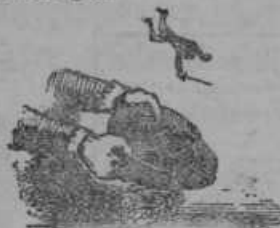
**Velika bitka, v kateri je Tone Palčič osebno
sodeloval.**

Kralj je sedaj vzljudil Toneta kakor lastnega
sina. Nikamor ni hotel iti brez njega. Nekega dne
je deček spremljal na svoji miši kralja na lov.
Naenkrat je izza nekega grma skočil velik ma-
ček. Skočil je na Toneta, ga je z mišjo vred po-
grabil in odnesel na neko drevo, da vse vkup
požre. Nesrečni Tone niti ni imel časa, da bi iz-
vlekel svoj meč. Nevoščljiv dvorjanik je to videl
in bil lahko mačka pregnal, pa se je rajši po-
tuhnil. Sovražil je Toneta, ker mu je zavidal
njegovo veliko slavo. Medtem je kralj opazil, da
Toneta ni pri njem. Ogledal se je na vse strani
in ko je videl dečka v tako nevarnem položaju,
je prestrašeno zakričal: »Oh, Bože moj!«

Čeprav je bil Tone precej ranjen, mu je ven-
dar uspelo, da se je izvlekel izpod mačkovih
krempljev. Nato je potegnil meč in se zagnal v
žival. Tudi svojo miš je hotel rešiti. In res je
moral maček radi čestih vbodljajev z mečem svoj
plen izpustiti, ali miš je bila toliko poškodovana,
da je mrtva zdrknila z drevesa.

To je bil hud boj in Tonetova sijajna zmaga.
Slava je bila tem večja, ker se je boj vršil na
drevesu, kjer se je maček kretal sigurno kakor
na zemlji. Tone je res zmagal, ali to ga je drago
stalo. Radi izgube krvi se ni mogel več zdržati na
drevesu in padel je. Gotovo bi se bil ubil, če bi
mu ne bil kralj podstavil svoj klobuk ter ga tako
v zraku še prestregel.

Lov je bil takoj prekinjen. Toneta so neza-
vestnega nesli v dvor. Kljub skrbni negi mu je
življenje viselo na niti. Slutil je, da ga bo konec.
Najtežje mu je bilo, da bo moral umreti, ne da
bi videl svoje starše.

Dobra vila je priskočila Tonetu v pomoč.

Vila ni bila izgubila Toneta iz vida in tudi
sedaj je vedela, da je deček v veliki nevarnosti.
Rekla si je: »Tokrat ga moram rešiti, ker ni za-
gazil v nesrečo po lastni krivdi.«

Nato je zapovedala, naj vprežejo v voz tri
ptice, da se pelje na dvor. Čez par minut je bila
v kraljčini sobi, kjer je Tone ležal.

Velik osel. Zorko:

»Oh, mama, kaj sem
videl! Joško me je vzel
s seboj v mlin in tam
sem videl osla, ki je
bil tako velik kot naš
striček!« — Lizika: »O
kaj ne, mama, da Zor-
ko zopet pretirava?«
Tako velikega osla,
kakor je naš striček,
sploh ni!«

Učitelj: »Koliko je 7
in 3?« — Mirkec: »13.«
— »Ne!« — »15.« —
Učitelj: Tudi ne! 7 in
3 je 10.« — Mirkec:
»O, kaj še! Dobro vem,
da je 5 in 5 — 10, ne
pa 7 in 3.«

**Če otroci igrajo av-
tomobil.** Jurček je po-
klical otroke na vasi,
da se igrajo avtomobil
in je določil: »Jaz se
bom peljal, ti bodeš
spredaj pihal kot mo-
tor, vi štirje boste ko-
lesa in Pepček boš pa
zadaj kadil in smr-
del!«

Dober spomin. Gos-
pod: »Ti, punčka si to-
rej Bučarjeva. Pri vas
sem bil nekoč na obed
povabljen.« — Dekli-
ca: »O tem naša ma-
ma večkrat pripovedu-
je.« — Gospod: »No in
kaj pravi? Kaj ne, da
sem s svojimi šalami
zabaval prav celo dru-
žbo?« — Deklica: »To
ne, pač pa pravi, da
ste grozno veliko po-
jedli.«

**Vladimir ni bil za no-
beno rabo.** Kjer koli je
bil v službi, so ga kma-
lu odslovili. Zato se je
ponudil v neki trgovini,
da bo prvi mesec
delal brezplačno, in res
je dobil službo. Po pre-
teku enega meseca je
Vladimir dejal gospo-
darju: »Sedaj je mesec
ven in kako bo s pla-
čo?« — Koliko pa ima-
te sedaj mesečno?« ga
je vprašal. — »Nič,« je
odvrnil Vladimir. —
»Dobro,« je dejal, »od
danes naprej imate
svojo plačo podvoje-
no.«